

...ระยะนี้พี่ต้องทำงานหนักมาก เพราะเป็นภาคสุดท้ายแล้ว พี่ต้องทำหน่วยกิตมากกว่าภาคอื่นๆ กับยังจะต้องเตรียมหัวข้อวิทยานิพนธ์อีกด้วย เกือบจะทั้งวันทั้งคืนที่พี่ขลุกอยู่กับกองหนังสือ ไม่ในห้องสมุดก็ในห้องพัก ไม่ได้ไพล่ออกไปเที่ยวที่ไหนเลย จดหมายของพี่อาจจะห่างไปบ้าง แต่ไม่ได้หมายความว่าพี่เป็นห่วงน้องเอมน้อยลงนะจะเอมเองก็เหมือนกัน ระยะนี้เขียนจดหมายมาเพียงสั้นๆ เหมือนกับไม่มีอะไรจะเล่า มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าจะ หรือว่ากำลังเรียนหนักเหมือนอย่างพี่ อดทนไว้ก่อนเถอะนะคนดี อีกไม่นานความสำเร็จก็จะมาสู่เรา ในอนาคตข้างหน้าเราจะหันมามองอดีต แล้วก็ภาคภูมิใจที่เราผ่านมันมาได้ด้วยดี เราจะอยู่ร่วมกันในวันนั้นนะจะ...

เอมอมรถอนใจกับจดหมายของคู่หมั้น รู้สึกละอายแก่ใจและเสียใจที่คนที่เขารักและไว้วางใจ ได้ปล่อยใจให้เตลิด ไกลไขว่เขวออกนอกกลุ่มนอกทางไปเสียแล้ว

“พี่สิทธา อภัยให้เอมด้วย...”

โอ...คุณพระคุณเจ้า ขอได้โปรดคุ้มครองจิตใจของลูกด้วยเถิด”

นับตั้งแต่พบกับนายชาร์ลส์ เอส วัตต์ในวันนั้น มาจนถึง ซลิตสิริวัฒน์ในวันนี้ หล่อนรู้ตัวว่าความรู้สึกนึกคิดของหล่อนค่อยๆ ถลาค้ำลึกลงไปในห้วงแห่งความว้าวุ่น ถวิลหาอันประหลาดพิกล หล่อนละอายแก่ใจ ที่ในช่วงเวลาเหล่านั้น หล่อนกลับนึกถึง ‘เขา’ แทนที่จะเป็นคู่หมั้นของตน

ถ้าเป็นไปได้ หล่อนอยากให้ ‘เขา’ หายไปเสียจากชีวิตของหล่อน และเหลือไว้แต่ความฝันอันวิจิตร เพื่อวิถีชีวิตของหล่อนจะได้กลับเข้าสู่เส้นทางอันถูกต้องดังที่เคยเป็น

คมกริชเป็นอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งเตือนหล่อนถึงสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เขาเป็นเสมือนเงาของสิทธา ซึ่งทำให้หล่อนสะดุ้งผวา เกรงเขาจะรู้ว่าความรู้สึกนึกคิดของหล่อนนั้นได้ผิดทิศผิดทางไปจากเดิมเสียแล้ว

คมกริชมาถึงบ้านตั้งแต่เช้า เอมอมรถอบจะไม่มีเรื่องราวที่จะพูดกับเขา หล่อนซึมเซาอยู่กับหนังสือพยายามจะอ่านให้รู้เรื่องต่างๆ ที่มีความวุ่นวายอยู่ในใจ ขณะที่อริยามีเรื่องคุยเรื่องกระทำร่วมกันไม่ได้หยุด

ถึงอย่างไรหล่อนก็รู้สึกสบายใจที่ได้ยินเสียงพูดคุยและหัวเราะของคนทั้งสองดังอยู่ใกล้ๆ หล่อนหวังที่จะให้คนทั้งสองสนิทสนมและเข้ากันได้ตลอดไป หล่อนไม่ได้สังเกตสายตาห้วงโยที่เขาส่งมาให้อย่างสม่ำเสมอ

“พี่ซลิตโทรขมา”

เอมอมรถอบปลุกจากภวังค์นับตั้งแต่บัดนั้น แม้กระนั้นหล่อนก็ยังอยู่ในอาการเซื่องเฉย อริยาพูดอยู่กับโทรศัพท์ เอมอมรถอบจ้องคอยระดับน้ำเสียงของน้องสาว เด็กสาวพูดไปหัวเราะไป เอมอมรถอบจะเดาออกว่า อีกฝ่ายหนึ่งกำลังพยายามชักชวนอะไรอยู่สักอย่าง

“ถามพี่เอมดูซิคะ...รอประเดี๋ยวนะคะ...”

หล่อนได้ยินอริยาพูดอย่างนั้น ก่อนจะส่งเสียงเรียกหล่อนดังๆ

“พี่เอม...พี่เอมคะ”

หญิงสาวลุกขึ้นเดินผ่านคมกริชไปหาน้องสาว คมกริชทำสีหน้าเฉยเมย แม้กระนั้นก็ยังดูมีนตึงอยู่เล็กน้อย

“พี่ลิตจะชวนไปเที่ยว” อริยาบอกพลางส่งหูโทรศัพท์ให้

หล่อนรับมาพูด “ฮัลโหล”

“เอมมี...” ทางโน้นเรียกมา “แต่งตัวนะ ประเดี๋ยวผมจะมารับ”

“รับไปไหนคะ”

“ไปพัทยาอะ..... คุณรักกับเพื่อนๆ มาบ้านผม มาชวนไปพัทยา ประเดี๋ยวผมไปรับคุณเพ็ญแล้วจะเลยไปรับคุณกับอะนะ”

“ฉันไม่ไปหรอกคะ”

“ทำไมล่ะ ไปเถอะนะ รับรองว่าผมไม่จับคุณให้ใครเห็นหรอก ผมอยากให้คุณไปด้วย... นะ...”

“แต่ฉันไม่ออกไปนี่คะ”

“เอมมี น้า...” เขาอดอดอัน “อะยังไม่ปฏิเสธเลย ถ้าคุณไม่ไปเขาก็ไป นะคะ ผมอยากให้คุณไปด้วยจริง ๆ”

“ฉันไปไม่ได้หรอกคะ คุณลิตไปเถอะ”

“ถ้างั้นผมก็เปลี่ยนใจแล้วละ เดี๋ยวผมจะไปหาคุณนะ”

“อย่าคะ” หล่อนรีบห้าม ก่อนจะพูดเรียบๆ “พี่คมก็อยู่ที่นี้ด้วยอย่าทำให้ต้องลำบากใจกันไปหมดเลยนะคะ”

อริยาทำตาปริบๆ มองพี่สาววางโทรศัพท์ลง หาว่าไม่ว่าในท่าทีเฉยเมยนั้น เอมอมรถอบรู้สึกว่างหวาในใจมิใช่น้อย

“อ้าว... ว่าไงล่ะคะ พี่เอม ไมโอเคหรือ”

“ไม่จ๊ะ”

“ว้า...เลยอดสนุกเลย...” เด็กสาวโอดครวญ “ทำไมล่ะพี่เอม”

“พี่เข้ากับกลุ่มสมัครไม่ได้ ถึงไปก็ไม่สนุกหรอก”

คมกริชมองมาด้วยสายตาเครียดขมขื่น พูดว่า

“รู้สึกว่าคุณซลิตจะเข้ามาวุ่นวายกับพวกเราเหลือเกินนะ”

“อ้าว พี่ชิลิตเขาเป็นคนดีนะคะพี่คม” อริยาว่า
คมกริชยิ้มเยาะ “ดีแน่หรือ... ขอให้ดีจริงๆ เถอะ”
“พี่คมไม่ชอบพี่ชิลิตใช่ไหมคะ”

“ไม่ชอบ..! ไม่ใช่เพราะเขาดีถึงเพี้ยนไปจากพี่หรอกนะ แต่เป็นเพราะว่า พี่รู้ว่าเขาเป็นคนยังไง พี่เป็นผู้ชายด้วยกันพี่เขาดีกว่าเราเรามีเจตนาอะไร”

“แล้วเรามีเจตนาอะไรล่ะคะ”

อริยาถามเรื่อยไป เอมอมรปล่อยให้คนทั้งสองโต้ตอบกัน
ชายหนุ่มเพียงแต่เห็นความเคร่งขรึมเงียบเฉยของหล่อน แม้กระนั้นเขาก็ยังอึดระแวงแคลงใจไม่ได้

คณะท่องเที่ยวกลับจากพัทยาในเวลาใกล้ค่ำของวันรุ่งขึ้น ก่อนหน้านั้นเล็กน้อย คุณอรอนงค์เพิ่งจะออกไปจากบ้าน ทิ้งให้สองสาวพี่น้องทานอาหารค่ำกันตามลำพังสองคน

ทั้งสองกำลังนั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์เมื่อมารดาลงมาจากข้างบนสวมเสื้อชุดลาลองซึ่งดูหรู แบบสบายสำหรับใส่ในเวลาค่ำ เธอแต่งหน้าสดใส เครื่องประดับชิ้นเดียวที่ใช้ คือสร้อยข้อมือซึ่งประกอบด้วยเม็ดมณีล้อมเพชรแวววาว

“แม่ไม่ทานข้าวกับเราหรือคะ”

เอมอมรถาม มารดาส่ายหน้า ตอบอย่างรำเรง

“ไม่จ้ะ... แม่จะออกไปทานข้างนอก คุณนิยมจะมารับ”

สองพี่น้องมองหน้ากัน อริยาพูดอ่อย ๆ

“หมูนี้อคุณลุงมารับแม่ออกไปอยู่เรื่อย”

“ก็แล้วเป็นไงไปล่ะลูก” เธอถามพลางหัวเราะ

ลูกสาวไม่ตอบ อริยามองเห็นสร้อยที่ข้อมือมารดาก็ถามทัก

“สร้อยข้อมือของแม่นั้นของใหม่หรือคะ อะไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

“ใช่จ้ะ” เธอขยับข้อมือไปมา พลางพิศดูอย่างพอใจ “สวยไหม”

อริยาลุกมาดูใกล้ๆ “สวยจังเลยคะ คงจะแพงมากนะคะ ถ้าเป็นของแท้”

“ของแท้สิลูก...” คุณอรอนงค์พูดพลางหัวเราะ “แต่ว่าแม่ไม่ได้ซื้อมารอก มีคนเขาให้”

เธอไม่ยอมบอกว่าใคร

และเอมอมรก็ไม่อยากจะเดา กลัวว่าจะเดาถูก

พอมารดาคล้อยหลัง อริยาก็นึกว่า

“หมูนี้อแม่เราแจ่มใสจังเลยนะ พี่เอมว่าไหม”

“อ้อ...ใช่” พี่สาวพยักหน้าขมขื่น

“แล้วก็อยู่ไม่ติดบ้านเลยด้วย พี่เอมว่าจะเป็นเพราะคุณนิยมไหม”

“พี่ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นเลย”

“แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ถึงเราไม่อยาก ก็ไม่มีประโยชน์” เด็กสาวพูด
“สร้อยนั้นก็เหมือนกัน แม่บอกว่ามีคนให้ ใครจะให้ถ้าไม่ใช่คุณลุง”

“อย่าเดาดีกว่าอะ” หล่อนอดหนักใจไม่ได้

น้องสาวไหวไหล่ “ความจริงแม่เรายังสาว ยังสวยอยู่มากนะ ไม่แปลกหรอกถ้าแม่จะมีแฟน แต่ถ้าเป็นแฟนกับคุณลุงนิยม อะว่ามันไม่ดีแน่ๆ ลูกเขาดั้งหลายคน เมียก็ร้ายอย่าบอกใคร อะว่าอนาคตคงจะไม่แจ่มใสแน่ๆ เลย”

เอมอมรถอนใจ “อย่าเพิ่งไปคิดถึงมันเลย ไปทานข้าวกันเถอะ”

หล่อนเพิ่งจะนั่งลงที่โต๊ะอาหาร เมื่อมีเสียงแตรรถเรียกขึ้นที่หน้าประตู อริยาลุกขึ้นดู บอกพี่สาวอย่างดีใจว่า

“รถของพี่ลิต...”

เอมอมรชะงัก ใจเต้นแรงขึ้นในทันที อริยาผลุบออกไปหน้าบ้าน
เอมอมรจึงเดินตามออกมา

หนุ่มสาวหลายคนเดินตามกันลงมาจากรถ มีเสียงพูดคุยหัวเราะ
สนุกสนาน ชิลิตเดินเข้ามาข้างหน้า ในมือถือข้าวของพะรุงพะรัง
เขายิ้มกว้างให้อริยาและเลยมายังเอมอมรซึ่งเพิ่งโผล่พ้นประตู

“กลับมาแล้วครับผม” เขารายงานอย่างแจ่มใส

“คุณลิตจะมารายงานตัว” สมรักประชิดทั้งที่ยิ้มสดใส หล่อนเดินตามเขามาติดๆ คล้องมือไว้ที่แขนของเขาอย่างสนิทสนม

ชายหนุ่มยิ้มแห้งๆ ให้ออมอมร เห็นหล่อนยิ้มจางๆ อยู่อย่างที่เคย

“ผมชื่อของมาฝากครับ”

“แหม...ขอบคุณพี่ลิตมากนะคะ” อริยาพูดอย่างซาบซึ้งใจตรงเข้ามารับของจากมือเขา “ชื่ออะไรมาเยอะเยอะเลยคะ”

“ยังกับจะชื่อเอามาขาย...” สมรักต่อว่าอย่างซัดซ้อย

เพ็ญระพียืนอยู่ข้างหลัง มีอกอดอก เมินหน้าไปทางอื่น สีหน้าบอกว่ากำลังขุ่นเคืองใจ และไม่ยอมพูดอะไรเลย

“เข้าไปข้างในกันก่อนไหมคะ อะกับพี่เอมกำลังจะทานข้าวกันทานด้วยกันนะคะพี่ๆ”

“ไม่ดีกว่านะจ้ะ” สมรักปฏิเสธแทน “พวกเรามากันหลายคนรถอีกสองคันล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ประเดี๋ยวพอทานข้าวเสร็จก็จะต้องแยกย้ายไปส่งกันที่บ้านอีก”

“งั้นวันหลังก็แล้วกันนะคะพี่ลิต”

“อะ วันหลัง” เขารับคำ ส่งสายตาให้คนที่ เป็นพี่สาว หล่อน ยังทำเฉยเหมือนไม่เดือดร้อน

“ไปกันดีกว่าคะคุณลิต ประเดี๋ยวพวกนั้นจะรอ... พี่ไปก่อนละ น้องอะ... เอ็ม... เราไปละนะ”

“จ๊ะ... แล้วพบกัน” เออมมรยกมือโบกลา

“ผมไปละน้องอะ คุณแอมครับ...” เขาเรียก มองหล่อนด้วย สายตาซึ่งหวังว่าหล่อนจะเข้าใจ “ผมไปก่อนนะ”

“คะ” หล่อนตอบเรียบๆ

กลุ่มหนุ่มสาวเดินกลับไป ในทางเดิม นอกจากเพ็ญระพีซึ่งเดินหน้า บึงสวนทางมายืนข้างอริยา สมรักทักถามยิ้มๆ

“อ้าว... เพ็ญไม่ไปหรือ”

“ไม่ไปหรอก เราจะอยู่กินข้าวที่นี่ ประเดี๋ยวจะเรียกรถที่บ้าน มารับ”

“ตามใจ นั้นบายบายก่อนละ” หล่อนดึงแขนชายหนุ่มพากัน เดินจากไป

เพ็ญระพีหันหลังให้ในทันที เดินตามสองสาวเข้าข้างในด้วยสีหน้า บึ้งตึง “โอ๊ย เซ็งชะมัด” หล่อนร้องอย่างหงุดหงิดใจ

อริยาถามงงๆ “ไม่สนุกหรือคะพี่เพ็ญ”

“ไม่สนุกหรอก หมั่นไส้แม่รักจังเลย”

อริยาซ้ำเลื่องยิ้มกับพี่สาว “พี่รักเขาเป็นยังไงหรือคะ”

“ก็ทำสวีทกับคุณลิตเขาเสียจนน่าเกลียดนะซิ คนอาไร่ไม่รู้จัก อายคนอื่นเขามั่งเลย”

“แต่พี่รักเขาก็สวีทกับใครต่อใครมาตั้งนานแล้วนี่คะ”

เด็กสาวแย้ง เพ็ญระพีกระแทกกายนั่งลงอย่างขัดใจ

“เธอไม่รู้อะไรหรอก เป็นเด็กก็อยู่ส่วนเด็กเถอะ”

อริยาไหวไหล่ เออมมรดัดบทว่า

“ไหนเพ็ญว่าจะทานข้าวไป มาเถอะ ประเดี๋ยวจะเย็นเสียหมด”

เพ็ญระพีรู้สึกว่าการที่อาหารมือนั้นไม่อร่อยเลย ขณะที่สมรักมีความรู้สึกที่แตกต่าง เอริดอรร้อยอยู่ข้างๆ ชายหนุ่ม.....

“คุณลิตขับรถทั้งวันเลย เหนื่อยไหมคะ”

สมรักถามอดอ้อน หล่อนและเขานั่งกันอยู่ในรถ ตามลำพัง หลังจากส่งเพื่อนคนสุดท้ายลงที่บ้านแล้ว

ชลิตตอบยิ้มๆ “ไม่เหนื่อยหรอกอะ คุณรักล่ะ”

“รักไม่ได้ทำอะไร จะเหนื่อยได้ยังไงล่ะคะ มารักจะนวดให้ล่ะ”

หล่อนขยับเข้าใกล้เขา นวดที่ต้นขาอย่างจงใจ

“ดีไหมล่ะคะ”

“ผมกำลังขับรถอยู่นะ”

“งั้นก็หาที่จอดรถก่อนซี... ดีไหม” หล่อนยิ้มทำทนาย

เขาหัวเราะ “ที่ไหนดีล่ะ”

“ต้องให้บอกด้วย” หล่อนสะบัดปลายเสียงเล็กน้อย

เลือดในกายเขาพล่านขึ้นด้วยอารมณ์ปรารถนาของชายที่อยู่ในวัย แข็งแรงสมบูรณ์ ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันในสองวันที่ผ่านมา หล่อน ทำตัวใกล้ชิดสนิทสนมราวกับเป็นคนรักก็ไม่ปาน เขายังรู้สึกถึงความ นุ่มนวลอบอุ่นของกายหล่อนที่แนบซุกเข้ามาในอ้อมอกในช่วงเวลาของการ เต้นรำ และทุกโอกาสที่มาถึง ราวกับว่าหล่อนมีความสุขเต็มตัวอย่าง เหลือเกิน...

“ผมกลัวว่าพ่อแม่อุณรักจะเป็นห่วง หายหน้าไปสองวันแล้วนะครับ รีบกลับบ้านไม่ดีหรือ”

“เด็กดี...อี...” หล่อนกระแทกเสียงอยู่ในลำคอ เจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะสะบัดเสียงหัวเราะ “ก็ได้ค่ะ”

“ไม่เอาหน้า คุณรัก” เขายิ้มประจบ บีบมือหล่อนอย่างเอาใจ “อย่างอนซีครับ”

จะไม่ให้โกรธได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยมีใครปฏิเสธหล่อนมาก่อน เลย

ชลิตถอนใจเมื่อได้โอกาสอยู่ตามลำพัง เขาเพิ่งจะกลับถึงที่พักซึ่งเป็นห้องชุดขนาดกลาง ตกแต่งสะอาดด้วยเครื่องอำนวยความสะดวก ครบครัน อดแปลกใจตนเองไม่ได้ เขาไม่เคยละเลยอารมณ์ปรารถนา ของตนได้มาก่อนเลย และผู้หญิงสะสวยร้อนแรงอย่างสมรัก ก็ไม่ใช่ ผู้หญิงที่ชายอย่างเขาจะปฏิเสธได้ แต่ว่าในเวลานั้น เขาไม่ได้มีใจที่จะ ทำอย่างไรรกับหล่อน กลับนึกถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งอยู่ตลอดเวลา

เขากลัวว่าเออมมรจะโกรธ...

ชลิตเดินมาหยุดที่เครื่องโทรศัพท์ ยกหูขึ้นหมุนหมายเลขที่จำได้ ขึ้นใจ หวังว่าจะได้ยินเสียงที่เขาโหยหา

“ฮัลโหล” เป็นเสียงของอริยา “ที่บ้านคุณอรอนงค์คะ”

ชายหนุ่มถอนใจอย่างผิดหวัง ตัดการติดต่อเจียบๆ

อริยาวางหูโทรศัพท์ลงอย่างขุ่นใจ บ่นกับพี่สาวซึ่งหันมามองว่า

“ใครก็ไม่รู้ บ้าจิง โทรมมาแล้วไม่ยอมพูด”

เออมมรไม่ตอบว่าอะไร แต่ในดวงตาว่าแหงม่นมอง ความรู้สึกอบอุ่นฉาบขึ้นวูบ ก่อนที่จะอ่อนเศร้าลางดังเดิม.....